

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.)

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2014 r.,

sprawy **G. C.**

oskarżonego o czyn z art. 177 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej
od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 19 lipca 2013 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 10 września 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. J.

P. - Kancelaria Adwokacka -

kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote

osiemdziesiąt groszy), w tym 23 % podatku VAT, tytułem

wynagrodzenia za sporządzenie kasacji z urzędu.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 10 września 2012 r., G. C. został uznany winnym tego, że w miejscu i dniu jak w zarzucie, około godz. 7.40 kierując samochodem opisanym w zarzucie, nie zachował szczególnej ostrożności wykonując manewr skrętu w prawo uderzył w lewy bok pieszej C. G., która przechodziła przez jezdnię nieprawidłowo przed pojazdem, poza przejściem dla

pieszych, z prawej na lewą stronę w stosunku do ruchu pojazdu – czym przyczyniła się do wypadku – w wyniku powyższego nieumyślnie spowodował u ww. obrażenia ciała opisane w zarzucie i za to na podstawie art. 177 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 58 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazano ww. na karę grzywny 100 stawek dziennych po 15 zł każda. Rozstrzygnięto także w przedmiocie kosztów postępowania. Na skutek apelacji wywiezionej od tego wyroku przez obrońcę oskarżonego, Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 19 lipca 2013 r., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił oskarżonego G. C. od popełniania zarzucanego mu czynu, kosztami postępowania obciążając Skarb Państwa.

Kasację od wyroku Sądu II instancji - na niekorzyść - uniewinnionego wywiódł pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej, zarzucając rażące naruszenie przepisów prawa materialnego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 177 § 1 k.k. a także art. 3 ust. 1 w zw. z art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r.- Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. 1997 Nr 98, poz. 602, tekst jedn: Dz.U.2012, poz. 1137) poprzez nieuwzględnienie w toku całego postępowania sądowego dyspozycji wynikającej z ww. przepisów, tym samym dojście do wniosku, iż oskarżony w trakcie zdarzenia nie był zobowiązany do zachowania szczególnej ostrożności, co w konsekwencji doprowadziło do uznania, iż w przedmiotowej sprawie brak było przesłanek uzasadniających przypisanie oskarżonemu naruszenia przepisów ustawy- Prawo o ruchu drogowym i tym samym uniewinnienie oskarżonego od czynu z art. 177 § 1 k.k. Nadto, rażące naruszenie prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez wyrażenie przez Sąd II instancji przekonania dotyczącego zachowania oskarżonego w trakcie zdarzenia nie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, ale na skutek przekroczenia zasady swobodnej oceny materiału dowodowego, poprzez uwzględnienie przez Sąd II instancji jedynie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego przy jednoczesnym pominięciu okoliczności świadczących o jego winie.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi. Nadto pełnomocnik wniósł zasądzenie na jego rzecz nieopłaconych kosztów udzielonej pomocy prawnej z urzędu oskarżycielce posiłkowej.

Prokurator w sporządzonej odpowiedzi na kasację wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej jest bezzasadna w stopniu oczywistym dlatego podlegała oddaleniu w oparciu o przepis z art. 535 § 3 k.p.k.

Wyszczególnić już na wstępie należy, że naruszenie prawa materialnego polega na wadliwym jego zastosowaniu (bądź niezastosowaniu) w orzeczeniu opartym na trafnych ustaleniach faktycznych. Tylko wówczas, gdy niekwestionowane są ustalenia faktyczne, a wadliwość rozstrzygnięcia sprowadza się do niewłaściwej subsumpcji, można mówić o obrazie prawa materialnego. Skarżący popadł zatem w sprzeczność, gdy formułując zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, równocześnie postawił wyrokowi zarzut obrazy prawa materialnego, który aktualizuje się przecież dopiero, gdy ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę zaskarżonego orzeczenia nie są kwestionowane.

Jeżeli – zdaniem skarżącego – Sąd błędnie ustalił stan faktyczny i do tak ustalonego stanu faktycznego nie zastosował odpowiednich przepisów, które – przy wymaganych i uznawanych przez skarżącego za prawidłowe ustaleniach – miałyby zastosowanie, to zarzut obrazy prawa materialnego jest bezpodstawny.

Z treści uzasadnienia kasacji niezbitnie wynika, że skarżący w rzeczy samej nie akceptuje dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny zebranych dowodów, w szczególności zaś ustalenia, że w zaistniałych okolicznościach przedmiotowego zdarzenia, oskarżony nie miał obowiązku przewidywania, że pokrzywdzona idąca po chodniku wejdzie na jezdnię w miejscu, które nie jest przeznaczone dla ruchu pieszych. Oskarżony, który wykonywał manewr skrętu w prawo na skrzyżowaniu miał obowiązek zachowania ostrożności dla bezpieczeństwa ruchu na ul. K., w którą skręcał, jednakże obowiązek zachowania szczególnej ostrożności nie może być tak daleko posunięty aby wymagać od kierowcy znajdującego się na skrzyżowaniu ulic, aby przewidywał, że piesi nie będą przestrzegać zasad ruchu i wejdą na jezdnię w dowolnym miejscu, nie przeznaczonym dla ruchu pieszych. Pełnomocnik nie akceptuje faktu uniewinnienia oskarżonego od zarzucanego mu czynu, nie zważając na treść i argumenty zawarte w uzasadnieniu Sądu Okręgowego. Na str. 5 i 6 uzasadnienia Sąd szczegółowo omówił z jakich powodów

i dlatego uznał, że w odniesieniu do G. C. nie znajdują zastosowania reguły określone w art. 26 ust. 1 i 25 ust. 1 ustawy- Prawo o ruchu drogowym.

Niezależnie od podniesionych przez skarżącego argumentów wskazać należy, że zaprezentowany na kartach uzasadniania przez Sąd II instancji tok rozumowania jest jak najbardziej prawidłowy i pozbawiony jakichkolwiek błędów natury faktycznej czy logicznej. Dodać należy, że Sąd odwoławczy podzielił w pełni ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji jednakże na ich podstawie dokonał odmiennej oceny zachowania oskarżonego. Argumentacja Sądu w tym zakresie jest logiczna, przejrzysta i przekonująca.

Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej w pkt II kasacji odwołał się do przekroczenia przez Sąd II Instancji zasady swobodnej oceny dowodów oraz oparcia rozstrzygnięcia o niekompletne okoliczności dotyczące oskarżonego. Z treści uzasadnienia tychże zarzutów (str. 4 kasacji), nie wynika jednak na czym konkretnie miałyby polegać uchybienia Sądu odwoławczego. Rzec bowiem w tym, że tego typu zarzuty nie mają rangi kasacyjnej, skierowane są wobec orzeczenia Sądu I instancji.

Kontroli kasacyjnej nie podlega wynik oceny dowodów, jak tylko sposób dokonania tej oceny. Oznacza to, że niniejsza inspekcja nie obejmuje sfery przekonania i uznania sędziowskiego, sprowadza się natomiast do weryfikacji, czy dokonana ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej bądź logicznej. Jak wskazano już wyżej orzeczenie Sądu II instancji jest wolne od wad.

Kasacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej to nieuzasadniona polemika z właściwymi ustaleniami dokonanymi w sprawie i na ich podstawie wyciągniętym słusznym wnioskiem o braku podstaw do przypisania oskarżonemu naruszenia przepisów ustawy- Prawo o ruchu drogowym i w związku z tym uniewinnieniem ww. od zarzucanego czynu.

Złożony przez pełnomocnika wniosek o zasądzenie kosztów udzielonej pomocy prawnej zasługuje na uwzględnienie. Znajduje on przede wszystkim podstawę prawną w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 Nr 146, poz. 1188), zaś wysokość zasądzonej kwoty wynika z § 14 ust. 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności

adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. Nr 461).

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy nie dopatrzył się naruszenia przepisów zarzuconych w skardze skutkiem czego należało **oddalić kasację** pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej, **uznając ją za oczywiście bezzasadną**.